

Wonderlijke mensen

Op onze zachte poten liepen we door het dennenwoud, mama, mijn oudere zus Mia en ik. Ik was zo opgewonden dat het voelde alsof het onder mijn huid krioelde van de mieren.

Ik keek om naar mama. *Gaan we nu echt?* vroeg ik haar geluidloos. *Gaan we nu naar de stad?*

Als je het nog één keer vraagt, snoof ze, keren we terug!

Logisch dat mama zenuwachtig was. We hadden de laatste weken niets anders gedaan dan bedelen en smeken dat ze ons minstens een keer zou meenemen. Steeds alleen maar al die verhalen over mensen te moeten horen volstond voor ons niet meer.

Even later stopte ze en begon met uitgestoken klauwen in de grond te wroeten als was ze op jacht naar grondeekhoorns. *Hier moet het zijn, zei ze, onze verstopplaats met mensendingen.* Het duurde niet lang of we zagen iets zilverachtigs glanzen onder onze poten.

Ze knikte tevreden en begon aan haar gedaanteverwisseling. Ze ging op haar achterpoten staan en rechtte haar rug. Haar achterpoten werden voeten, haar klauwen vingers, haar zandkleurige huid verdween. Nu had ze lang blond haar dat weelderig over

haar schouders viel en bijna tot op haar heupen reikte. Ze lachte ons nu toe met haar belachelijk kleine mensentanden.

‘Zo, nu is het jullie beurt,’ zei ze met haar hoge mensenstem. ‘Jullie weten toch nog hoe het moet, niet? Concentreer je. Denk aan hoe je andere lichaam eruitziet. Je moet het in je voelen. Voel je het al kriebelen?’

Verwoed schudde Mia haar hoofd heen en weer, wat er in haar poemaverschijning vrij dwaas uitzag. Maar bij mij lukte het goed. Een paar tellen later stond ik overeind op de grond en voelde ik de dennennaalden in mijn blote voeten prikken. Ik sprong op en neer en lachte luid, gewoon om te weten hoe dat klonk. Het was leuk om handen te hebben waarmee ik alles kon vastpakken wat ik maar wilde. Ik was haast vergeten hoe dat voelde. De laatste tijd veranderden we onszelf immers niet meer zo vaak in mens.

‘Vooruit, Mia, het lukt je!’ vuurde ik mijn zus aan. ‘Anders kun je niet mee!’

‘Stop met zo veel druk op haar te zetten,’ siste mama. ‘Je maakt het alleen maar moeilijker voor haar.’

Ik wachtte ongeduldig en begon met mijn ongelofelijk gerieflijke mensenhanden verder te graven. Ik vond, diep ondergegraven, een gedeukte metalen kist.

Eindelijk was nu ook mijn zus van gedaante veranderd. Haar bruine haar was zo verward dat het leek alsof er een stekelvarken op haar hoofd woonde. Met haar vingers als kam ging ze door haar haar, maar het leverde niet veel op.

Mia ging naast mij op haar knieën zitten en samen tilden we het deksel van de kist. Met een plechtige beweging haalde mama

er een paar dingen uit en reikte ze ons aan. Het waren langwerpige, hoekige stukken stof en lange, holle leren buizen. Ik kon me niet herinneren waarvoor deze rommel in hemelsnaam kon dienen.

Mama glimlachte opnieuw. ‘Carag, dat trek je niet over je hoofd. Het is een broek. Je benen moeten erin!’

‘Zeg dat dan meteen,’ mompelde ik en ik probeerde het opnieuw.

Toen we het uiteindelijk hadden klaargespeeld om ons aan te kleden, wierp ik nog een nieuwsgierige blik in de kist. Er lagen allerlei doosjes en flesjes in, allemaal medicijnen. En ook een paar kleine, verfrommelde, groenachtige vellen papier.

‘Wat is dat ook alweer?’ vroeg ik.

‘Geld,’ legde mama uit. ‘Dollars. Daar kunnen we in de stad wat mee gaan kopen.’ Voorzichtig nam ze een velletje papier uit de kist waarop een vijf gedrukt stond en stopte het weg. Vervolgens keek ze ons ernstig aan. ‘Laten we gaan. We zijn maar één keer in de stad, kijk je ogen dus uit. Maar let op, zolang we in de stad zijn, mogen jullie niet van gedaante veranderen, dat is belangrijk. Ze mogen niet weten wie we zijn. Hebben jullie dat begrepen?’

Mijn mond voelde droog aan. ‘Wat als ... als ze het toch merken?’ vroeg ik.

‘Dan doden ze ons,’ zei mama kort.

Mia en ik keken elkaar geschrokken aan. Ik vroeg me af of mijn ogen ook zo groot en angstig waren als de hare.

Eindelijk vertrokken we. Waarschijnlijk zagen we er vreselijk

uit. Onze kledij had net zo weinig met mode te maken als een vis met een spar. Mijn broekspijpen kwamen amper tot aan mijn scheenbenen en mijn t-shirt was verkleurd, om nog te zwijgen van de vele vlekken. Ik durf te wedden dat er nog dennennaalden in onze haren staken en aarde onder onze nagels zat. Maar wat maakte het uit? Zelfs al zouden de mensen ons aangestaard hebben, dan nog zou ik er niets van gemerkt hebben. Daarvoor was ik veel te zenuwachtig. Zo veel mensen! En al die glanzende, kleurrijke auto’s, die vreselijk stonken. Maar nog veel interessanter waren de winkels. We waren nauwelijks de hoofdstraat in gewandeld of ik drukte mijn neus tegen de eerste de beste etalage. Er waren hoeden te koop en stenen – wie in hemelsnaam kocht nou stenen? – kleren, handtassen met foto’s erop gedrukt, nog meer kledij en etenswaren die heerlijk roken.

‘Softijs,’ las ik op het bord dat voor de winkel stond. ‘Vanille, aardbei en chocola.’ Mama had me leren lezen, maar ze had me nooit verteld wat softijs was. De zoete, romige geur vulde mijn neus en ergens rond mijn navel begon het stilletjes te knorren en te rammelen. Hé, een ogenblikje! Wat deed mijn buik net? Maar het geluid was niet het ergste. Geschrokken voelde ik dat onder mijn t-shirt vacht begon te groeien. Het jeukte. O nee, stop, niet nu! Ik sloot snel mijn ogen. Ik ben een mens, ik ben een mens, herhaalde ik steeds weer, net zo lang tot de haren stoppels werden en uiteindelijk weer in mijn huid trokken. Oef. Mijn benen voelden slap, mij knieën beefden nog van de schrik.

‘Zal ik jullie op een ijsje trakteren?’ vroeg mama. Plechtig haalde ze het briefje met de vijf erop tevoorschijn en gaf het aan

een vrouw. ‘Een bol chocolade en een hoorntje met vanille,’ zei ze.

De vrouw gaf mama een paar rinkelende stukken terug en aan mij gaf ze iets wat eruitzag als een portie berenstront. Het maakt niet uit, sprak ik mezelf in gedachten toe, je moet er gewoon van proeven. Met het puntje van mijn tong raakte ik het bruine spul aan. Een heerlijke zoete smaak verspreidde zich in mijn mond. Als berenstront echt zo lekker is, dacht ik, zou ik voortaan elke beer zo lang achtervolgen en bespieden tot hij zijn behoefte moest doen.

Mia had vanille gekregen, ze zuchtte van geluk. Maar tegelijk was ze onrustig en keek gejaagd om zich heen. Dat was natuurlijk niet te verbazen, er waren immers ongewoon veel mensen om ons heen en ook zo veel nieuwe geuren en geluiden.

We liepen langs een winkel. Er hing een bord boven met in het groot SUPERMARKT erop. De glazen deur ging open en dicht. Ik ving een glimp op van al het lekkers dat er verkocht werd.

‘Daar wil ik eens naar binnen gaan,’ zei Mia. Ze keek mama smekend aan. Eigenlijk wilde ook ik niets liever, en samen konden we mama overtuigen.

‘Nou, goed dan,’ gaf ze toe. ‘Maar kort.’

De glazen deuren schoven open, we liepen naar binnen en waren op slag met stomheid geslagen: eten, overal om ons heen was er eten! Bergen etenswaren!

‘Hoe is dat mogelijk?’ Ik keek mijn ogen uit. ‘En dat alles kunnen de mensen hier gewoon komen halen, ook in de winter?’

‘Ook in de winter,’ knikte mama. Mia en ik voelden iets als af-

gunst opkomen. In de winter hadden we vaak honger, want dan was het moeilijk om een hert of een wild schaap te vinden, laat staan er een te vangen.

Ik keerde me om en zag mijn zus. Er golfde paniek door me heen. Ze was al half van gedaante veranderd. Haar lippen bedekten haar hoektanden haast niet meer en ze had het zelf niet eens door. Ze rekte zich uit en haalde een blik uit het rek waar een kat op afgebeeld stond, ik vermoed omdat die kat een beetje op ons leek. Met een hoektand beet ze een gat in het blik en rook eraan. ‘Hé, hier vind je overreden dieren in blik,’ lachte ze terwijl ze doorliep.

Ik trok aan mama’s mouw, die gebukt stond om een paar muntstukken op te rapen die uit haar jaszak waren gevallen. Mijn zus hield nog steeds het aangebroken blik in haar hand.

‘Vooruit, beheers je en leg dat ding weg,’ siste ik in Mia’s oor. Ze keek me boos aan en blies zachtjes. Toen hief ze haar hoofd op. Ze rook iets. ‘Ruik je dat ook? Wat een heerlijke geur.’

Intussen stond er een man van de supermarkt bij mama, die haar hielp het geld op te rapen. Op zijn neus stond een kleine stellage met twee glanzende schijven en op zijn oren zaten stukken metaal. Even vergat ik het probleem met mijn zus. Ik staarde de man aan. Hij glimlachte.

‘Hallo, jongen. Hoe heet jij?’

‘Carag,’ zei ik terwijl ik hem aankeek.

‘En bevat het je hier in Jackson Hole?’

‘En of,’ zei ik. ‘Megacool!’ De man lachte en stak me iets toe. Het voelde rond aan in mijn hand en het ritselde. Het rook ook

lekker. Ik stak het in mijn mond. Toen lachte de man nog meer. 'Je moet wel eerst de wikkels van het snoepje halen,' legde hij uit en hij liet me zien hoe het moest. Hij gaf me een knipoog en ging terug aan het werk.

Wat waren de mensen vriendelijk! En hoe geweldig moesten ze zijn, om zoiets als dit hier te bouwen, een stad vol mirakels! Hoe zou het zijn om als mens te leven?

Het snoepje smaakte naar verrot fruit, jammer. Nadat ik me ervan vergewist had dat niemand het zag, spuugde ik het uit.

'Mia!'

De schreeuw van mama verjoeg al mijn gedachten. Ik draaide me met een ruk om. Het gezicht van Mia was bedekt met lichtbruin dons. Een ijzig gevoel sidderde door me heen. Ze was begonnen aan haar gedaanteverwisseling! Kon ze het nog tegenhouden, zoals ik daarnet?

Mama trok haar mee in een gang waar geen mensen waren. Ze griste een pakje eten van het rek waarop een lachende vrouw was afgebeeld en hield het vlak voor de neus van Mia. 'Lieverd, concentreer je. Zo zie je eruit. En zo blijf je ook. Beeld het je in, prent het je in, zo ben je ...'

Mia knikte gehoorzaam. Tot mijn grote opluchting begonnen haar hoektanden te krimpen. Langzaam. Maar plots begon ze weer te snuiven. Ze veerde op en richtte haar blik op iets wat haar aandacht trok op het einde van de gang.

'O nee, de slagerij,' mompelde mama. Mia deed een sprong en was weer wie ze was, een poema. Haar lenige lichtbruine lichaam raakte amper de grond. In een wip stond ze bij de toon-

bank met het vlees, opgewonden en met haar poot vissend boven de vleeswaren. In minder dan een tel hing aan elke klauw een dikke lap vlees. Plots schoten de mensen uit elkaar en renden in alle richtingen, alsof zonet een bom was ontploft. Ze schreeuwden en gooiden met alles wat ze in hun handen hadden naar Mia. Lieve help, ze probeerden haar te vermoorden! Ik weet niet hoe ik het deed, maar het lukte me om in mijn mensengedaante te blijven. Ik liep op de mensen af en trok zo veel mogelijk spullen uit hun handen. Het kletterde, kraakte en knalde.

'Nee, Carag, hou daarmee op!' riep mama. Ze rende achter Mia aan, die net een rek op sprong waar een bordje met ONTBIJTGRANEN hing. Daar, op de bovenste plank, wilde ze haar buit rustig oppeuzelen. Maar op het gladde oppervlak vond ze geen houvast, ze verloor haar grip, het rek wankelde, ze gleed uit en stortte naar beneden onder een regen van kartonnen dozen. Ze lag bedolven onder de berg dozen, alleen haar zwiepende staart was nog te zien. Steeds meer mensen liepen schreeuwend naar de uitgang. Ergens vond ik het wel cool om te zien hoe bang de mensen van ons waren. Waarom waren wij eigenlijk zo bang voor hen?

'We moeten hier zo snel mogelijk weg,' zei mama tussen haar tanden, terwijl ze Mia's kleren opraapte. 'Nog een paar minuten en ze staan hier met geweren.'

'Geweren?' Ik wist niet wat dat was, maar het klonk beslist niet ongevaarlijk.

Mia kwam moeizaam onder de berg dozen uit gekropen. Ze kauwde op een stukje rund en hoewel ze helemaal onder de ont-

bijtgranen zat, zag ze er eigenlijk best goedgehumeurd uit. Mama nam haar bij haar nekvel en schudde haar door elkaar. ‘En nu snel,’ siste ze. ‘We moeten hier weg.’

We renden ervandoor, zo snel we konden. Maar het was te laat. Bij de uitgang stonden al mannen in zwarte uniformen. Het was duidelijk dat ze viervoeters niet zomaar zouden doorlaten. Mia en ik verstoppen ons snel achter een rek, mama gaf ons dekking.

‘Je moet weer van gedaante veranderen,’ fluisterde ik in het pelzige oor van mijn zus. ‘Vooruit, probeer het tenminste! Als-jeblijft!’ Een paar ademhalingen later zat er een meisje naast me. Ze kamde haar haren met haar vingers, er groeiden nog vlijmscherpe klauwen aan. ‘Sorry,’ zei ze berouwvol.

‘Je had tenminste wat voor me kunnen overlaten.’ Ik gaf haar de spullen terug die ze had aangehad, maar die ze bij haar gedaanteverwisseling had verloren. Haastig kleepte ze zich aan.

‘Snel nu,’ zei mama. ‘We moeten roepen en naar buiten lopen, precies zoals de mensen doen.’ En dat ging prima. De mannen in uniform hadden geen oog voor ons. Niemand merkte iets, ook al was Mia vergeten haar geklauwde handen in haar broekzakken te stoppen.

We strompelden terug naar ons bos. We waren uitgeput, onze voeten deden pijn van die vreselijk schoenen.

Vader was helemaal niet opgetogen toen we hem vertelden wat we hadden beleefd. Hij keek me in zijn poemagedaante misnoegd aan.

Uiteindelijk is er niets gebeurd, probeerde ik hem te sussen. De mensen hebben ons niets gedaan. Integendeel, ze waren zelfs vrien-

delijk tegen ons! Nou ja, tot Mia zich op de vleesafdeling stortte.

Vriendelijk? voer hij uit. *Achterbaks zijn ze. En gevaarlijk!* Zijn stem sneed door mijn hoofd. *We moeten zo ver mogelijk van de mensen wegblijven!* Geërgerd draaide hij zich naar mama om. *Was dat echt nodig, dat hele gedoe in de stad?*

Als we het hun hadden verboden, antwoordde mama en ze klonk even nijdig als hij, *dan zouden ze er achter onze rug naartoe zijn gegaan.*

Ergens diep in mij voelde ik de drang om terug te gaan naar die heerlijke plek waar zoveel te ontdekken viel.

Waarom kunnen wij, transformeerders, niet als poema en als mens leven? waagde ik het te vragen. *Nu eens als poema en dan weer als mens, bedoel ik?*

Als je als mens wilt leven, legde mama uit, *heb je een hoop papieren nodig. Een papier bijvoorbeeld waarop staat wie je bent. Zoiets hebben wij niet.*

Papa keek me met zijn goudkleurige kattenogen aan. Zijn blik ging door vel en been. *Je moet kiezen, Carag. Ofwel ben je mens, ofwel ben je poema. Beide gaat niet.*

Natuurlijk was mama niet van plan om ons nog eens mee naar de stad te nemen. Ik was teleurgesteld en lag nachtenlang van hoog in de bergen naar beneden te kijken, naar de lichten van de stad, die meer schitterden dan de sterren. De stad lonkte. Ik kon niet anders dan teruggaan. Een halfjaar later sloop ik voor de eerste keer alleen naar de stad. Mijn ouders waren op jacht en vermoedden niets. Ik sloop door de straten, rook duizenden

nieuwe geuren en wenste dat ik ook ooit eens in zo'n ding zou mogen zitten dat mama auto had genoemd. Ik was nog maar net thuis en voelde al de drang om er weer naartoe te gaan. Twee jaar later nam ik een beslissing waar mijn ouders helemaal niet blij mee waren. Ik was net elf geworden.

Ik wil naar de mensen en ik wil leven zoals zij, verkondigde ik op een morgen nadat we de dauw uit elkaars vacht hadden gelikt.

Jij bent van de ratten gebeten, zie ik, lachte Mia. Ze gaf me een por met haar poot, gelukkig trok ze haar klauwen in.

Ik haalde diep adem, concentreerde me en veranderde van gedaante. Maar onmiddellijk miste ik mijn vacht. De koude, vochtige wind striemde mijn blote huid. 'Het is geen grap. Ik meen het.'

Papa kromp ineem nu ik plots voor hem stond als mens. Hij staarde me verslagen aan. Ook mama was van streek. *Dat gaat toch niet? Hoe wil je dan ...*

'Ik weet hoe ik het moet doen,' onderbrak ik haar. Wekenlang had ik op mijn plan gebroed. 'Ik neem de spullen uit de verstoppplaats en ...'

Vergeet het! Jij hoort hier, gromde papa. Zijn pelzige oren bewogen zenuwachtig op en neer. *Stop met die onzin, we gaan jagen. Ik ga je leren hoe je een hert moet vangen.*

Xamber, ik geloof dat hij het echt meent. Mama keek me bezorgd aan. Misschien vond ze dat ik te jong was om weg te gaan? Maar ik was al elf en ze had me zelf ooit verteld dat transformeerders sneller zelfstandig worden dan mensen. Als ik een zuivere poema was geweest, had ik het nest jaren geleden al verlaten. 'Ik

kom jullie bezoeken,' zei ik opgewonden en bedrukt tegelijk. 'Zo vaak als ik kan.'

Ga dan en doe wat je niet laten kunt, snauwde papa. *Maar ik zeg het je nu al, met mensen willen wij niets te maken hebben!*

Deze keer keek ik hem geschokt aan. 'Maar als ik het ben ... Ik zal nooit een mens zijn, tenminste geen echte mens, ik doe maar alsof. Ik zal altijd mezelf blijven, ook al zie ik er anders uit.'

Carag, wil je er heus helemaal alleen heen gaan? vroeg mama vertwijfeld. *Als je beslist om je andere gedaante te behouden, kunnen wij nooit in jouw buurt komen. We zullen elkaar lang niet zien. Je weet toch dat roofdieren niet worden geduld in de mensenwereld?*

'Jullie kunnen toch ook af en toe van gedaante veranderen?' vroeg ik aarzelend en wachtte wanhopig op een antwoord. Maar dat kwam er niet. Zelfs mama wendde

haar hoofd af. Ze vertrouwde de mensen evenmin en veranderde niet graag van gedaante.

Echt, Carag, dat is het stomste idee ooit! Mia vlijde zich tegen me aan en wreef haar zachte kop tegen mijn benen. Ze keek me verward en ongelukkig aan. *Vind je het niet leuk hier in de bergen?*

‘Toch wel, maar ...’ Ik voelde tranen opkomen. Alleen een poema zijn was voor mij niet genoeg. Maar hoe kon ik dat uitleggen?

We zullen er niet zijn als je ons nodig hebt, herhaalde mama droevig. Vaag hoopte ik dat ze nu van gedaante zou veranderen om te tonen dat ook zij gedeeltelijk mens was. Dat zou me geruststellen. Ik wilde zo graag dat ze min of meer begreep wat er in me omging. Maar ze bleef poema.

‘Ik moet nu gaan,’ zei ik. Ik legde mijn armen om Mia en drukte haar pelzige hals tegen mijn wang. Vervolgens deed ik hetzelfde bij mama. Met één oogopslag stuurde ze me de gedachte *wees voorzichtig*. Papa verroerde niet toen ik hem omhelsde. Hij keek me ook niet aan.

Zou hij me echt opgeven? Nee, dat kan niet, dacht ik, hij is gewoon woedend, hij zal weer rustig worden. Ik was er helemaal klaar voor, hoewel ik beefde van de spanning. Ik was vastberaden en haalde de kleren uit onze verstopplaats. In mensengestalte en op blote voeten liep ik de berg af. Ik doorkruiste bossen en velden tot ik de eerste gebouwen zag. Ik klopte aan bij het politiebureau van Jackson Hole en kon er iedereen doen geloven dat ik niet meer wist wie ik was en waar ik vandaan kwam. Mijn plan

werkte. Ze zagen de mens in mij en gaven me de papieren die ik nodig had.

Intussen ben ik dertien. Ik word door iedereen Jay genoemd en zit sinds een paar weken in het tweede jaar aan de Junior High School van Jackson Hole. Het heeft even geduurd voor ik naar school kon, want ik moest eerst een heleboel over de mensenwereld leren. Om die reden werd ik ondergebracht bij een pleeggezin dat me plichtsgetrouw alles leerde wat ik moest weten en kennen. Met mijn korte zandkleurige haar en goudgroene ogen val ik op school niet op. Ik draag meestal een jeans, sneakers en heb een rugzak bij me zoals elke normale leerling op school. Bijna iedereen hier heeft me aanvaard. Bijna iedereen, zeg ik, want jammer genoeg zijn niet alle mensen even aardig, zoals ik vroeger dacht. Sommige jongens en meisjes roddelen over mij. Ze denken dat ik het niet hoor, maar weten niet dat hun gefluister luid klinkt in de oren van een transformeerder als ik. En er zijn nog slechtere mensen. Een hondsdol konijn is er niets bij. Sean bijvoorbeeld, of Kevin en zijn vriendin Beverly.

Het was een gewone dag in september toen alles plots veranderde. Ze stonden alle drie bij de uitgang van de school op me te wachten met een vreemde grijns op hun gezicht.